Мало који немачки дневни лист је пропустио да коментарише српско подношење захтева за кандидатуру у ЕУ. А коментари нису баш ружичасти и углавном се своде на то да ЕУ није спремна за нове проблеме, односно – Србију.

У вести листа *Франкфуртер алгемајне цајтунг* о кандидатури Србије се каже да је захтев наишао на подељену реакцију у ЕУ. Кандидатуру подржавају Грчка, Италија и Шпанија, резерве имају Немачка, Велика Британија и Холандија, а коментатор листа пише:

„У настојањима да стабилизује Балкан након ратова за југословенско наследство, Европска унија је земљама које су настале након распада државе обећала „европску перспективу“: могу да постану чланице Уније када испуне критеријуме постављене на састанку на врху у Копенхагену 1993. године. Ти критеријуми су ефикасне демократске институције, правна држава и поштовање људских права.

ЕУ би требало добро да размисли у шта се упушта. Велико је питање да ли Србија испуњава поменута три критеријума – не само формално, него и садржински. Симбол дефекта српске правне државе јесте неспособност или неспремност да се ухапси генерал Младић и изручи суду у Хагу. При том у суштини није реч о личности, него о ставу: очигледно је да велики део становништва, важни политичари, странке, као и војска и даље сматрају да је Младић српски херој. Национализам који је регион претворио у бојно поље није превазиђен, са мрачном прошлошћу ни у ком случају није рашчишћено – ни до данас српска скупштина се није извинила за ратни масакр (у Сребреници).

Одустајање од хипернационализма сасвим сигурно је претпоставка за чланство у ЕУ. У том контексту је и проблем Косова који постоји као хипотека у односима ЕУ и Србије. Да се такви проблеми не решавају нужно лакше у њеним оквирима показује пример Кипра. Европска унија не мора да увози још један међународноправни проблем.

Најзад, остаје и четврти критеријум из Копенхагена – могућности ЕУ да прими нове чланице. Постоји сагласност да јој је потребан дужи период консолидације – то се односи и на проширење и на (институционално) учвршћивање. И на крају остаје питање да ли ЕУ жели да буде више од зоне стабилности – наиме, политички актер способан за

акцију“, пише *Франкфуртер алгемајне цајтунг*.

(Deutsche Welle)